

ZESTIG

Literaire thriller

Deel 2: de Kim Stichting

LUK GYBELS

ZESTIG

Literaire thriller

Deel 2: de Kim Stichting

Copyright: Luk Gybels, Hasselt, 2018

Coverontwerp: Luk Gybels

ISBN: 9789402168808

Reacties: luk.gybels@gmail.com

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

'O, zwak menselijk vlees!
Gelukkig is er nog
het zwakke geslacht!'

- Muriëlle

INHOUD

I.	De dag na het verjaardagsfeest	9
	Adriaan	9
	Nena	13
	Adriaan	17
	Nena	21
	Greg	28
	Nena	45
	Greg	67
	Gerda	74
	Nena	81
II.	Een jaar later	91
	Adriaan	91
	Nena	96
	Gerda	103
	Nena	110
	Adriaan	113
	Nena	118
	Elisabeth	125
	Frederik	130
III.	Tien jaar later	141
	Kim	141
	Adriaan	145
	Gerda	153
	Nena	159

1. De dag na het feest

ADRIAAN

Het grind stuift alle kanten uit als hij als een klein kind over het pad huppelt. Adriaan blijft plots staan, draait de onderkant van zijn linkerschoen half om, controleert snel of er wel een zool onder zijn schoen zit om dan, fluitend en neuriënd, zijn weg naar zijn auto te vervolgen. Nog altijd met het gevoel alsof hij niet echt op het pad loopt maar erboven zweeft. Alles zit dan ook goed voor de fel kalende Adriaan, het leven lacht hem toe.

Zijn scherp gezicht en de net niet ingevallen wangen verraden dat dit voor kort nog anders was. Hij had zelfs, tot een goed jaar geleden, last gehad van overgewicht, kilo's die er dan snel begonnen af te vliegen. De rimpels en het grauwe gelaat getuigen nog altijd van het zware verdriet waardoor hij de laatste maanden verteerd was. De dofheid, die hij zo lange tijd met zich meedroeg, is nu verdwenen in zijn blauwe ogen, ook voor een deel op zijn getekend gelaat, dat met het schuchter herfstzonnetje mee straalde. Het kind dat zo dwaas op het pad huppelde, het kind in hem, was weer een en al levenslust.

De kalende Adriaan, alleen aan de zijkanen, tegen zijn oren resten nog grijze strookjes haar, had de looks van een boekhouder, of eerder dat van een verzekeringsagent, want dat was hij heel zijn leven geweest. Een man met een zachte inborst die op zijn manier overtuigde en door het vertrouwen dat hij inboezemde zijn contracten al die jaren moeiteloos aan de man bracht.

Voor dag en dauw is hij al uit de veren, vandaag valt er een en ander te regelen. De nachtrust had hem goedgedaan, al had hij nauwelijks geslapen. Het duurde een hele tijd vooraleer hij wegdommelde. Zo opgewonden lag hij in bed, geen blijf wetend met het geluk dat hem vorige avond ineens ten deel viel. *Alles wat ik kwijt was, heb ik opnieuw*, dat was kernachtig samengevat wat die avond in zijn hoofd speelde.

Die avond had Nena, zijn pleegdochter van 21, hem getrakteerd op een intiem dinertje ter gelegenheid van zijn zestigste verjaardag. Een hemels geschenk, die pleegdochter van hem. Velen dachten dat ze zijn biologisch kind was, daar ze allebei blauwe kijkers hadden. De blondine was voor vele mannen het voorbeeld van de perfecte jonge vrouw. Adriaan wist dat ze op straat al eens aangesproken was door zo'n headhunter van een of ander modelagentschap. Nena hield eraan om al haar tijd in de universitaire opleiding Psychologie te steken, eentje die ze met onderscheiding wou afronden. Stiekem droomde ze van de hoogste.

Nena, zijn fantastische pleegdochter die zorgde voor een verjaardag om nooit te vergeten. Euforisch zoals hij er nu nog steeds bijloopt, vindt hij het zelfs de beste verjaardag die hij ooit beleefde. Alles zat bij aanvang al perfect. Het decor kon niet beter: een zicht op de prachtige herfstkleuren van de bossen van het landgoed de Leermaecker, vanuit het mooie witte kasteel van dat domein. De mooie Nena kon zich, samen met haar toekomstige man Greg, sinds kort eigenaar noemen van het uitgestrekte domein. Waarom de norske, tirannieke papa van Greg plots afstand nam van het kasteel, daar had Adriaan nog altijd het raden naar. Dat de charmes van Nena, de bevallige jonge dame met de blauwe ogen, de lange blonde haren, het knappe gezicht en haar wespentaille, daarvoor iets tussen zaten, niets deed hem daaraan twifelen, hoewel de oude Leermaecker (en die bleek och god nog maar twee jaar jonger dan Adriaan, hoewel hij er in alles tukken ouder uitzag) wiens aanwezigheid alleen al genoeg was om je de huid op het lijf te jagen. Zo lang Adriaan hem kende, had dat machtig onmens steeds zijn pleegdochter genegeerd. Hij keek op haar neer, omdat Nena in zijn ogen te min was voor het adellijke geslacht de Leermaecker. Een poos geleden had Adriaan haar onder vier ogen nog moed en raad ingesproken, haar zitten aanporren om niet over zich heen te laten lopen maar integendeel bij haar toekomstige schoonvader haar beste beentje voor te zetten. Een warme aanmoediging die duidelijk gewerkt had bij de beloftevolle studente. Hij was zo trots op haar.

De moeder van Greg, de schriële en boomlange Marie de Chassart, al lang zenuwpatiënte, was onlangs opnieuw opgenomen in de psychiatrie. Adriaan had van Nena gehoord dat haar situatie in die mate verslechterde dat ze de kliniek wellicht nooit meer zou verlaten.

Aan tafel zat Greg, de ietwat excentrieke kunstenaar die je met zijn halflang sluike haren en dat onvolgroeid baardje niet direct in een adellijk milieu verwacht. Een man die, zo wist hij van Nena, op school 'oude hippie' als bijnaam had, en graag observeerde en aan tafel vaak, dagdromend, afwezig was. Denkend aan het kunstproject waarmee hij in zijn atelier aan de slag was, of in zijn hoofd al volop nieuwe projecten zat te ontvouwen. Wie kon het zeggen?

Aan zijn feestdis mocht ook de dienstbode aanschuiven, Gerda, die niet enkel voor een overheerlijk feestmaaltijd had gezorgd, maar voor de ontelbare dartele vlinders waarvan hij gedacht had ze nooit nog in zijn buik te voelen rondfladderen. Aan de blikken die ze steeds meer uitwisselden - eerst durfde ze hem niet aan te kijken, en hield ze altijd nederig en zedig haar hoofd naar beneden - wist hij dat het om een wederzijds gevoel ging. Tijdens de korte wandeling die ze 's avonds onder hun tweetjes maakten, kreeg wat er de hele dag bij hen getinteld had een officieuze start: ze hadden verkering.

Opnieuw als een dwaze bakvis verliefd zijn, het was een gevoel dat hij niet meer ervaren had sinds zijn eerste en enige lief, Lies, met wie hij in het huwelijk trad. Van Lies had hij meer dan een jaar geleden afscheid moeten nemen, na een kortstondige ziekte. Zijn wereld stortte op dat moment in. In de hel had hij gezeten, de enige passie die hij nog in zich voelde, was het verlangen om haar te vervoegen. Een rot jaar, waarin ook nog eens het bericht kwam dat hij door een bedrijfsreorganisatie zijn baan als verzekeringsagent verloor. Meer tegenslag kan een mens niet hebben, had hij toen nog gedacht, op een moment dat de hardste klap nog moest komen.

Lies, zijn Liesje: ze zou nu 58 jaar zijn, even oud als Frederik, die nurk van een vader van Greg. Lies: ergens daarboven zal ze het wel oké vinden dat ik nu iemand heb leren kennen, denkt hij. Ze zal blij zijn in mijn plaats, daar was hij zeker van. Gerda zou zeker haar zegen krijgen.

Gerda, acht jaar jonger dan hij, was een mooie, mysterieuze dame, met een haast van rimpels bespaard gebleven gezicht. Ze had donkere ogen die ze, als ze in dienst was, maar ook daarbuiten, door haar schuchter zijn snel naar beneden sloeg. Ogen, en dat had Adriaan ontdekt, waarin het heerlijk diep wegzakken was. Ogen die uitstraalden waar hij zo'n nood aan had: trouw, toewijding,

goedhartigheid, begrip, steun, warmte. Liefde. Ze had, in het dienstpakje dat ze droeg, iets devoots over zich, als ze lachte werd ze de prachtigste orchidee. Volkomen bedwelmd was en is Adriaan, nu nog altijd, op dat grindpad.

Vandaag gaat hij thuis al een begin maken met spullen in te pakken. In de wijk waar hij, ook al door zijn verzekeringsactiviteiten, door de jaren heen iedereen kende en zoveel vrienden had gemaakt, was het voor hem helemaal onleefbaar geworden. De mensen ontweken hem, hij voelde hoe ze achter zijn rug roddelden.

Ach, voor hem konden ze daar allemaal de boom in. Want hij had zijn leven terug op de rails. Dankzij die lieve schat van een pleegdochter van hem.

Nena, 29 weken zwanger was ze nu, had tot na het dessert gewacht om hem zijn grootste verrassing aan te bieden. Of hij peetvader wilde worden van haar kind. Het gaf hem een trots waar hij geen blijf mee wist. En daarmee was haar bombardement aan verjaardagscadeautjes niet eens afgelopen, de grootste surprise volgde dan, met de vraag of hij, aan een goed loon en voor kost en inwoning op het landgoed wilde komen werken als manusje-van-alles: chauffeur, butler en tuinier. Lang heeft hij over dit aanbod niet moeten nadenken. Nena is een schat van een dochter! Het was een idee van Lies om een pleegkind in huis te halen. Van haar veertiende tot kort voor de dood van Lies woonde ze bij hem. Toen trok ze in bij Greg, twaalf jaar ouder dan haar, maar een rustige bon vivant bij wie ze in goede handen is.

Hij kan nu weldra de geboorte van zijn petekind meemaken, in het gezelschap van zijn Gerda. Zijn Gerda. 52 jaar was ze, en al sinds haar veertiende in dienst en inwonend bij de de Leermaeckers. Nu zou ze eindelijk niet meer alleen zijn!

Fluitend start hij de motor.

Als hij langzaam de laan afrijdt, het kasteel achter zich latend, ziet hij het knetterend haardvuur van gisteren weer voor zich. Voor hem vat het alles samen wat hij hier gevonden heeft. Zijn geluk kan niet op.

NENA

De avond voordien, met Adriaan, was best gezellig geweest; de nacht, samen met Greg, heerlijk. Goedgeluimd en ontspannen denk ik eraan terug. Ik strek mijn armen in de lucht, gaap, en controleer vervolgens of de koord rond mijn kamerjas nog goed dichtgeknoopt zit.

Adriaan was intussen vertrokken. Hij had iets gezegd over zijn huis dat hij te koop ging zetten, en een afspraak die hij namiddag bij de bank heeft. Voor de rest ging hij verhuisdozen kopen om al wat spullen in te pakken.

Me eerst nog trakterend op een smakkerd vanjewelste, was Greg inmiddels naar de grote veranda getrokken. Die heeft hij voorlopig als zijn atelier ingericht.

Na nog een laatste slok koffie vraag ik, opvallend monter, al is het nog vroeg, aan Gerda of ik haar even onder vier ogen kan spreken. Misschien doen we dat best in de kelder, stel ik voor, in het *isoleerkamertje*: de kans dat iemand ons daar stoort, is zo goed als nihil. Ik kijk op mijn horloge en informeer of het goed is dat we daar elkaar over tien minuten ontmoeten.

‘Oké, mevrouw Nena,’ beaamt Gerda, een en al nederigheid, het hoofd onderdanig gebogen.

‘Gerda, laat alstublieft dat *gemevrouw*, wil je? En je mag me heus wel in de ogen kijken. Ik weet ook goed genoeg dat er doorheen de jaren onder de Leermaecker heel wat gebeurd is, maar daar trekken we nu definitief een streep onder, goed? Vanaf nu zullen we normaal doen.’

‘Goed, mevrouw Nena.’

‘Gerda?’

‘Sorry, mev, sorry, Nena.’

‘Voor jou is het een hele aanpassing. Ik begrijp dat wel, maar het komt allemaal wel goed.’

Ik geniet, in alle stilte, van het moment van alleen zijn. Van het zicht dat ik over het met dauw behangen landgoed heb. Van mijn nieuwe status. Het is nog wennen. Ik zit vol dromen, over de toekomst die ons toelicht. Eindelijk. Eigenares van een kasteel, ik kan het altijd nog niet goed geloven.

Mijn gedachten dwalen af naar de plaats waar ik over enkele minuten met Gerda een paar zaken wil bespreken: de isoleercel. In het zijgebouw, waarin de dienstvertrekken zijn ondergebracht, bevindt die zich in de kelder. Die cel die ik als het ware vanbinnen en van buiten ken, die ik weet niet hoe vaak heb gezien, tijdens die lange dagen dat ik hier op het kasteel zogenaamd de administratie moest komen bijwerken. Dat ik die vele en lange dagen de sub van de Leermaecker was, dat wist Gerda uiteraard ook. Het moest een gedeeld geheim blijven. Het zou een complete ramp zijn, mocht Greg, mijn toekomstige man, er ooit achter komen. Dat is een van de punten waar ik het zo meteen met Gerda over wil hebben.

Ik vraag me af in hoeverre Greg weet heeft van het bestaan van de sm-kamer. Ik heb daar een vrij gerust gevoel bij, want ik wist dat de vertrekken waar Gerda sliep, verboden terrein waren. Enkel de Meester mocht er komen. En het kamertje ligt om het zo te zeggen volledig in '*Gerda-gebied*'.

Roerend met mijn lepeltje in het intussen lege kopje koffie zit ik te dubben over hoe we dat *folterkamertje* zo snel mogelijk kunnen ontmantelen. Even kijken: er bevindt zich een groot bed. De toiletemmer die in de hoek staat, zetten we zo af in het recyclagepark. Voorts een bankstel, met een laag tafeltje: iets voor De Kringloopwinkel. Een kast met daarin duizend en een spullen die de Leermaecker gebruikte voor het 'spel': zweepjes allerlei, handboeien, knevels, dildo's en vibrators. Een toestel dat elektriciteit opwekte en dat de Meester met klemmetjes op de meest gevoelige plekjes aanbracht. Geschreeuwd had ik, toen hij het ding helemaal openzette. Ik dacht dat ik ging sterven, mijn mond knevel in twee stukken zou bijten. Hoe daarna de opluchting volgde, dat het eindelijk over was. Voor een stuk doorstroomt het me nu weer, de grote trots die ik voelde dat ik het aangekund had. Dat ik nog maar eens mijn grenzen had verlegd. De vele complimenten die ik van hem kreeg. Nog nooit was ik zo voldaan geweest, besef ik, nu ik erop terugblik. In het kamertje was ik vrouw geworden, zo realiseer ik me ineens. Hoe zwak ik tot voor een poos was, nu loop ik over van zelfvertrouwen. Van de Leermaecker kan je veel zeggen, maar hij wist wel hoe een karakter te vormen.

Maar dat is allemaal en voorgoed voltooid verleden tijd, besef ik, uit mijn dagdromen schietend.

In gedachten ga ik opnieuw de kelder in. Wat zit er nog allemaal in die kamer? Ja, kettingen genoeg. Eigenlijk zit er, als ik zo naga, een

volledige erotic shop op zichzelf in. Kunnen we zulke spullen zomaar open en bloot in de afvalcontainer kieperen? Hoe gaan we dat ooit voor elkaar krijgen zonder dat Greg iets in de mot krijgt?

Maar waarom zou Greg eigenlijk niet mogen weten van het bestaan van die kamer? Buiten het feit dat ik er lange uren in doorbracht, heb ik niets met die isoleercel te maken: het was de Leermaecker, zijn papa, die verantwoordelijk was voor het bestaan én het gebruik ervan. Wat maakt dan dat ik met de neiging zit om het bestaan ervan voor Greg verborgen te houden? De scherpe én nog zo verse herinneringen die ik eraan heb? Herinneringen die me in de weg zitten, omdat ik ze misschien nog iets te fel koester. Het verwacht me enkele seconden.

Goh ja, bedenk ik, als ik in mijn hoofd verder de kelderruimte overloop: in de andere hoek, naast het bankstel, staat een andreaskruis. Een ding waarvoor je minstens met drie moet zijn om het eruit gesleurd te krijgen. Hoe dan ook, een attribuut dat zo snel mogelijk weg moet. Want die ellenlange uren dat ik er aan banden stond, waren momenten die ik zo snel mogelijk wil vergeten. Soms hing ik er een hele dag tot een heel eind in de avond, waarbij ik op het einde, als hij eindelijk een kijkje kwam nemen, nog eens een flinke afranseling kreeg voor de ontlasting die ik natuurlijk niet had kunnen ophouden. Ronduit frustrerende, ontrende, en vernederende gebeurtenissen waren dat. Je voelt je kleiner dan een insect, op zulke momenten ben je niets. Een gebroken mens. Duurzaamheidsstraining, zo noemde hij het. Het hoorde er nu eenmaal bij, zo zei hij, en dat had ik dan ook al vlug door. Ze dienden om mijn bord leeg te vegen, waarna hij me dan kon programmeren zoals hij dat nodig achtte. Die voor mij allesbehalve aangename momenten uit het geheugen wissen, kan enkel maar door dat sm-kruis zo vlug mogelijk weg te krijgen.

Hetzelfde geldt voor de massieve stalen kooi die er staat. Waarin hij me als een dier gevangen hield.

De ruimte kunnen we gebruiken als extra opslagruimte. Al bestaat er daar misschien niet meteen een behoefte aan, want de kelders onder het kasteeltje zijn ruim. Ze vormen haast een doolhof waar je zo in verdwalen kon. Dat had ik gisteren nog maar gemerkt, in de ochtend. De beste optie is misschien nog de grote gepantserde deur eruit te laten breken en de smalle pijp die de ruimte van buitenlucht voorziet, vol te gieten met beton, en de toegang dicht te metselen.

Eigenlijk is dit de enige, echt praktische oplossing die er is. Dan moet er niets verwijderd, alles kan blijven staan zoals het er is. Maar ik merk dat het intussen hoogtijd is om me eindelijk eens om te gaan kleden.

Ik schrik als ik op het afgesproken tijdstip de enge ruimte binnenstap. Ik kan mijn ogen nauwelijks geloven.

ADRIAAN

In het bosrijke gebied dat het landgoed van de Leermaecker omringt, rijdt Adrian haast stapvoets. Hij geniet van de kleuren van de machtige kastanje dreef waar hij nu doorrijdt. Een heel andere omgeving dan die enggeestige wijk waar hij bijna heel zijn leven gewoond had. De roddels die daar nu als paddenstoelen uit de grond schoten. Het ging op de eerste plaats nog altijd over Kim (37), zijn jongste, die enkele maanden geleden door het lint ging en zijn twee jaar oudere neef Danny, niet enkele zijn oogappel maar ook petekind van Adriaan, op een onvoorstelbare manier om het leven bracht. 's Nachts, in de dichte mist, had hij in een weide vol koeien in een modderpoel de half ontkleedde en aan de handen geboeide man verdronken. Kim was al een tijdje doorgeslagen, maar buiten zijn vriendin had niemand dat in de mot. In politieverlagen bleek hij, vanuit de waanzin die in zich in zijn hoofd genesteld had, pure en de onwaarschijnlijke verzinsels rond een misbruik uit zijn jeugd te orakelen. Terwijl een gesprek dat Adriaan voerde met een persoon die de jongens in de door Kim aangehaalde periode goed gekend had, uitgerekend het tegenovergestelde leerde: met name dat Kim, die toen veel bij Danny logeerde, een last, zelfs een gesel voor zijn neef was. Er was sprake van een meisje dat aan de basis lag van de breuk die daarna de twee jongens nooit meer met elkaar deed spreken. Adriaan zelf had tot aan die betreffende periode geen enkel klagen over zijn jongste, nadien begon Kim zich af te zonderen en vreemd te gedragen. De psychoses waaraan hij leed en die door drugsgebruik steeds verergerden, lieten Kim drie maanden geleden helemaal op hol slaan toen hij op een familiebijeenkomst even met Danny sprak. Verblind door pure jaloezie, door wat Danny in het leven beroepsmatig en op persoonlijk vlak had opgebouwd, groeide toen in dat ziek hoofd dat plan tot het onvoorspelbare. De schande van de familie. Met niets valt te veranderen dat Kim voor altijd biologisch gezien zijn zoon zal blijven, maar uit zijn hart en hoofd is hij als afstammeling definitief verbannen.

Danny: hij had op dat feest onlangs nog uitgebreid een babbel geslagen met hem, over hoe goed zijn dochters het deden en dat het hem allemaal voor de wind ging. Zo levenslustig dat hij was, de man met de volle wangen en een ruimer zittend nieuw maatpak die

getuigden van een bourgondische levensstijl. Een kerel die genot van het leven. Het leven, dat dat hem abrupt ontnomen werd op een manier waar een gezond mens geen woorden voor vond...

Het leven gaat verder, met niets valt Danny nog terug te brengen. Zelfs niet met al het geld dat je op deze aardkloot aantreft. Toch ervaart hij de regeling die hij met zijn zeven jaar oudere zus Ceciel had uitgewerkt, als de beste deal die hij ooit gesloten had. Het geeft hem een stukje gemoedsrust, laat zijn geweten ook dat tikkeltje minder knagen. Kim, die geïnterneerd was, wie weet wellicht voor de rest van zijn leven, gaat hij onterven, en voor het overige alles wat hij bezit voor vijftig procent geven aan Herman, zijn oudste, en de rest aan de twee dochters van Danny. Uit die pot gaat hij eerst wel twee van zijn vier appartementen halen, als smartengeld voor zijn zus en haar man, voor het verlies van hun jongen. Het was het minste wat hij nu nog voor die mensen kan doen, zijn gemoed zei dat hij geen andere keuze had. De relatie met zijn zus en diens man, die haar eerst nog verboden had contact met hem te hebben, zat nu enigszins terug goed. Zo moest het, anders kon niet. Vandaag en morgen ging hij er werk van maken.

Hij moet eerst nog langs een doe-het-zelf-zaak om verhuisdozen, schiet hem dan te binnen. Binnen enkele dagen is hij voorgoed weg uit die buurt, wat een opluchting. Ze waren ook aan het kwaadspreken over zijn oudste. Als je op de geluiden afgang die hij in de buurt opving, was Herman een van de grootste drugbaronnen die ooit in dit landje rondgelopen had, een gevaarlijk man die zijn broer als huurmoordenaar inzette.

Herman was gelinkt aan de moordzaak van zijn jongere broer doordat zowel bij hem thuis als in de woning van Kim illegale sigaretten lagen waarvan Danny blijkbaar een grote stock scheen te bezitten. De huiszoeking bij Herman had inderdaad ook kleine hoeveelheden drugs opgeleverd, spul voor eigen gebruik. Adriaan had het er altijd moeilijk mee gehad dat Herman gebruikte en, nu hij recent nog in zijn politiewerk gepromoveerd was, bleef gebruiken. Maar dat maakte van hem nog geen grote drugsdealer. Nu ja, de kranten schreven er maar op los, check en dubbelcheck was iets wat tegenwoordig de media blijkbaar niet meer zo nauw hanteren bij het geven van nieuws. Dat een onderzoeksrechter je wekenlang in voorlopige hechtenis houdt, wil nog niet zeggen dat je schuldig bent. Het geeft voor Adriaan gewoon aan dat die mannen van het gerecht het spoor totaal bijster zijn: in plaats van zoveel